

Mi a legnagyobb kincs?

Egy apának három leánya volt. Egyszer vásárba ment az apjuk s mindegyik kérte, hozzon neki vásárfiát. Rá is állott édesapjuk, de meg kellett ígérniök, hogy jók s szelídek lesznek. Készséggel ráálltak a leányok, sőt azt is megígérték, hogy egész idő alatt, amíg édesapjuk oda lesz, munkával töltik az időt.

— Mit kívántok hát, mit hozzak vásárfiának? — kérdezte az apa, mikor már indulóban volt.

— Nekem valami szép arany ékszert hozzon, édesapám! — kérte hízelegve a legidősebb.

— Én szép, ékes ruhát kérnék édesapámtól, — szolt a középső leány.

— Hát te mit kívánsz? — fordult a legkisebbhez, akit legjobban szeretett.

— Én csak könyveket kérek, édesapám. Nagyon szeretem a jó könyveket.

— Hát ha megteszitek azt, amit ígértetek, megkapjátok, amit kértetek! — szolt az apjuk s azzal elment.

Dolgát végezve megvette mindegyik leányának azt, amit kért s már éppen feleúton járt hazafelé, amikor hirtelen rablók ütöttek rája. Mit volt mi tenni, bizony azok elrabolták tőle az ékszert is, meg a szép ruhát is. Mikor azonban a könyvekre néztek, elnevették magukat s nagy hirtelen továbbálltak.

Szegény édesapa nagy búsan ballagott hazafelé. Mit mondjon most már két nagyobb leányának?

Bizony nagy volt a szomorkodás otthon is, mikor meghallották a történeteket, nagy sokára tudtak csak valahogy megvisszatalódni. Csak a legkisebb örült, hogy okosan kérte a vásárfiát, az nem kellett még a rablóknak sem!

— Látjátok, leányaim, — szolt azután hozzájuk az apa, — ha csillogó külsőségre volt nagy vágyatok, most meg kell nyugodnotok, mert elvitték mind! Mert tanuljátok meg jól, leányaim, hogy minden földi kincs veszendő, csak a tudás az, aminek nincs rablója.

A legkisebb leány nagy gyönyörűséggel olvassatta könyveit, mikor egy éjjel hirtelen kigyulladt a ház s mindenük odaveszett!

— Lám, hát a drágalátos könyvek is elveszhetnek!? — szolt gunyolódva a két nagyobb leány, amikor észrevették kis hugukat.

Ez azonban nyugodtan válaszolt.

— Igaz, a könyvek is elveszhetnek, de a tudást, gyönyörűséget, tanulságot, amit belőlük merítettem, nem veheti el tő-

sem árvíz, sem tűzvész, a jég sem verheti el, még a rablók sem vehetik hasznát, velem marad egészen a sírig!

— Igazad van, leányom, — símogatta meg fejét a szomorú édesapa.

(Garay János után.)

Krisztus és az öregasszony.

Krisztus Urunk szent Péterrel utaztában egy szegény özvegyasszonyhoz fordult be éjjeli szállásra. Az özvegyasszonynak csak egy tehene volt, azonkívül semmi gazdasága a földkerekségén. Volt azonban egy nevetlen fiaeskája. Ezt erősen szerette, kényeztette, s ha lehetett volna, még a szél elől is eldugta volna.

Az özvegyasszony jó szívvel látta vendégeit, tejjel, kenyérral megvendégelte. Reggel aztán megköszönték a szíveséget, elbúcsúztak s elindultak más faluba. Mikor kiértek a határra, azt mondja Krisztus.

— Hát hiszed-e Péter, hogy amelyik özvegyasszonynál az éjjel hálánk, annak a tehenét éppen most eszik a farkasok?

— Ó, édes Mesterem, hogy engeded Te ezt meg? Hiszen annak a szegény asszonynak egyebe sem volt, s a tejéből mégis kétszer megvendégelt minket!

Azt mondja erre Krisztus:

— Így akarom, hogy legyen, mert az az özvegy erősen kényeztetni a fiaeskáját annak a tehennek tejéből; dologra nem tanítja. Ha felnő, imígy-amúgy tekergő tolvaj lesz belőle. De ne legyen csak, mire tátsa a száját, megfogja a dolgot s becsületes emberré lesz.

(Legenda.)

Lacika.

Tik-tak, tik-tak, mondogatja az öreg óra a falon. Itt van a szép reggel, Lacika, mindjárt ütöm a hetet.

Tik-tak, nem telik bele sok idő és már meg is szólal az üő. Hét óra van. Lacika abban a pillanatban fölül az ágyában, összeszeszi a kezét és mondja a reggeli imádságot:

Köszönöm, hogy megtartottál,

Hogy fölöttem virrasztottál.

Te örködtél én felettem.

Jó Istenem, fölébredtem,

Azután kiugrik és mint a fürge gyík, a reggeli dolgot után lát. Megmosakodik, megfésülködik, kikéféli a ruháját, cipőjét. Egy félóra múlva már fogyasztja a jó reggelit.